

Svajonų
ROMANAI

Donna
Alward

Mažais žingsneliais į laimę

Knygute.lt

Donna Alward

**MAŽAIS
ŽINGSNELIAIS
Į LAIMĘ**

Trijų knygų serija
**„Romantiškoj
Pietinė pakrantė“.**
Antra knyga

Versta iš Donna Alward,
Beauty and the Brooding Billionaire, 2020
© Donna Alward, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2021
© Ana Gorbatova, dizainas, 2022
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-0806-6

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

1

Pamačiusi švyturį Džesė suprato, kad ieškoti buvo varta. Kelias savaites klajojusi ir mėnesius nelietusi nei pieštukų, nei eskizų bloknoto, Naujosios Škotijos rytinėje pakrantėje ji išvydo apdaužytą baltos ir raudonos spalvų švyturį, kuris atkakliai priešinosi žvarbiam, negailestingam vėjui.

Džesė susimąstė, gal tas vienišas statinys yra ji. Aukštas, šiek tiek aplamdytas gyvenimo vėjų, bet vis dar stovi.

Jos agentas norėjo surengti kitą parodą.

– Ankstesnė paroda buvo tikrai sėkminga, – neatlyžo Džekas. – Džesikos Blandon originalai dabar parduodami už didžiausią kainą.

– Mūzos nepaskubinsi, – atsakė ji tyčia švelniu balsu. – Netapau pagal užsakymą.

Ji visai netapė. Nuo pat Anos mirties. Savo vadovės. Geriausios draugės. Vyresniosios sėters, kurios ji niekada neturėjo. Anos netektis Džesiką palaužė ir pražudė visą kūrybiškumą. Gyvenimas staiga tapo bespalvis ir tuščias. Prarado prasmę. Ji neturėjo vaikų. Neliko geriausios draugės.

Džesė per ilgai gyveno užsidariusi. Taigi

daugiau kaip metus gedėjusi ir liūdėjusi nusprenđė liautis slapstytis ir pažiūrėti, kaip pasisuks gyvenimas. Geriausia pradžia, jos manymu, – tai vėl atrasti aistrą tapyti.

Nors „nepiešė pagal užsakymą“, tapyba buvo jos karjera. Kaip ir dauguma menininkų, Džesika sunkiai atskyrė tai, ką darė, nuo to, kas ji buvo.

Didžiausias sukrėtimas įvyko, kai, pasiruošusi braukti teptuku per drobę, pajuto negalinti piešti. Kliūtis buvo tikra ir siutino, bet maždaug prieš šešis mėnesius ji pagaliau pradėjo piešti eskizus.

Ir keliauti. Palikusi už nugaros Didžiuosius ežerus Čikagoje, pasileido pakrante Sietlo kryptimi, į San Fransiską ir toliau San Diego link. Ramusis vandenynas buvo nuostabus, bet Džesė ne jo ieškojo. Ji ieškojo to pojūčio, kai saulės rezginyje pajunti – yra *gerai*. Meksikos įlanka jausmų nesužadino, nors Džesei labai patiko Naujajame Orleane ir šalia jo. Kuo toliau į šiaurę ji keliavo, tuo labiau jautėsi priartėjusi prie „to“ radimo; pro barjerines salas Karolinose pasiekė Naujojo Džersio paplūdimius ir raižytas Meino pakrantes. Pasidavusi užgaidai, išoko į CAT keltą Bar Harbore ir išplaukė į Kanadą. Piešė vienišus paplūdimius,

spalvingus pakrantės namus, pilkas uolas, kurios nuo vandenyno bangų atrodė beveik juodos. Švelniame pavasario vėjelyje besprogs-tančius medžių pumpurus. Viskas buvo miela. Tačiau įkvėpimo nejautė. Niekas neįžiebė liepsnos kurti.

Eskizų albumas buvo pilnas piešinių, bet dabar ji pamatė švyturį. Tarsi gavusi smūgį į paširdžius Džesė mėgavosi gyslomis plūstančiu dilgsinčiu jauduliu.

- Štai, Ana, - sukuždėjo. - Laikas.

Švelnus vėjelis nuo vandenyno šiaušė plaukus ant veido, lindo po plona medvilnine palaidine, kurią ji vilkėjo. Akivaizdu, kad gegužė - ne šilčiausias mėnuo Naujojoje Škotijoje, nors saulė ryškiai švietė ir kaitino tašką tarp menčių. Jai reikėjo rasti kitokią perspektyvą. Kampas čia buvo per aštrus. Tačiau švyturys stovėjo ant uolos, išsikišusios į jūrą, ko gero, į jį vedė vienintelis takelis - iš priešais esančios valdos. Prie vartelių buvo aiškiai parašyta: „Privati nuosavybė. Vaikščioti draudžiama.“

- Privati nuosavybė, - suniurzgėjo Džesė dėbčiodama į metalinį užtvartą.

Iš čia namo nebuvo matyti, bet keliukas suko kairėn, nors švyturys buvo dešinėje kiek pie-

čiau. Suspaudusi lūpas ji pasitaisė ant pečių kuprinę ir uždėjo koją ant apatinio vartų skersinio.

- Elektros nėra.

Nusišypsojusi vikriai perlipo per metalinius turėklus ir nusileido kitoje pusėje.

Netrukus pamatė namą. Įspūdingas, bet gražus pilkomis dailylentėmis apkaltas pastatas, aplinka puošta akmenimis, sodai jau po mėnesio atrodys nuostabiai. Jaunų melsvių dar kiek susiraičiusiais lapais, tulpių ir hiacintų pridygusios lysvės neatrodė liūdnos ir nuogos. Džesė spėjo, kad po žeme slypi ir kitų daugiamečių augalų daigai, laukiantys, kol juos pažadins vasaros šiluma. Iš namo atsivėrė kerinti Atlanto vandenyno pakrantės panorama, o nuožulni veja vedė prie neaukšto skardžio. Kažin ar apačioje yra paplūdimys? Džesei knietėjo pažiūrėti, bet pirmiausia reikėjo apeiti namą ir patekti prie nuošalaus švyturio, kad galėtų nufotografuoti ir galbūt nupiešti keletą eskizų.

Leisdamasi į vienišą bokštą Džesė jautė po kojomis kietą uolėtą žemę. Netoliese esančiame kurorte ji susirado draugę Torę, ši ir papasakojo apie paslėptą brangakmenį, užsiminė, kad švyturys beveik apleistas, todėl atrodo

dar žavesnis. Ji neklydo. Vėjo apdaužytos fasado dailylentės liūdnai maldavo šviežių dažų, o priėjusi arčiau Džesė pamatė, kad pilka mediena stebėtinai lygi nuo vėjo ir druskos. Durų vyriai buvo surūdiję, Džesė net suabejojo, ar jos atsidarytų, ir ką galėtų rasti viduje, jei pavyktų įsmukti. Purvo? Pelių? Kitų padarų? Ji pažvelgė į viršų, švyturys stūksojo tyliai ir ramiai. Ar jis dar veikia?

Švyturys buvo savito charakterio ir pilnas paslaptinių istorijų. Jos mėgstamiausia tema.

Trumpai apžiūrėjusi Džesė išsitraukė fotoaparata ir pradėjo fotografuoti. Įvairūs kampai, atstumai, vaizdai stambiu planu ir su Atlantu fone. Vandenykas šiandien buvo neramus, Džesei patiko vaizdo iešikilyje matomos baltos putotos keteros ir bangos, purslais dūžtančios į uolas apačioje.

Padariusi kelias nuotraukas ji pagalvojo, kad vertėtų nufotografuoti ir namą. Jis buvo modernesnis ir tikrai didžiulis, bet vis tiek pilnas vienišo ryžto nugalėti audras, o tai jai patiko. Džesė pasisuko į sklypą ir susidūrė su piktomis akimis. Jų savininkas gerokai išgąsdino.

- Jūs peržengėte nuosavybės ribas, - piktai tarė jis smerkiamu tonu.

Vyras atrodė kaip atsiskyrėlis. Amžius sunkiai nusakomas, nes plaukai pasišiaušę, o barzdą seniai reikėjo skusti, bet Džesė spėjo, kad jam apie keturiasdešimt ar šiek tiek daugiau. Rudi marškiniai buvo susiglamžę ir šiek tiek per platūs liesam kūnui. Vyriškis mūvėjo išblukusius džinsus ir avėjo numintus batus. Apskritai buvo šiek tiek bauginantis. Ne tik išvaizda, bet ir veido išraiška. Jis pyko ir nesivargino to slėpti.

Kažkodėl jis Džesei pasirodė gražus. Tvirtas ir paslaptingas, gana patrauklios išvaizdos, tik nesusitvarkęs.

Ji tuojuo pagalvojo, kad norėtų jį nupiešti. Ir nors vyras baugino, jis neatrodė... pavojingas. Tik niūrus.

- Aš tik kelias minutes. Prie švyturioėjau pačiu pakraščiu.

- Švyturys *stovi* mano valdoje. Darau prielaidą, kad matėte įspėjimą ir nusprendėte jo nepaisyti.

Džesė nieko neatsakė, nes tai buvo tiesa. Tik ji nežinojo, kad ir švyturys yra asmeninė nuosavybė.

Argi jie paprastai nepriklauso parkui ar savi-valdybei? Kiek žmonių turi savo švyturį?

Ji nutaisė smarkiai atgailaujančią išraišką. Nors vyras kalbėjo šiurkščiai, paaiškėjo, kad neteisi ji, o ne jis. Jei Džesė norėjo gauti leidimą priėti prie šio tobulo objekto, turėjo kreiptis į jo... draugiškąją pusę? Jei jis tokią turėjo.

- Tikrai nuoširdžiai atsiprašau. Nenumaniau, kad švyturys - jūsų nuosavybė. Suprantate, esu dailininkė. „Tilvikų laukymės“ kurorte man apie švyturį kai kas papasakojo, sakė, kad verta apžiūrėti. Nebūčiau čia įsiveržusi, bet maniau, kad tik pereisiu jūsų žemės pakraščiu.

Vyras sunėrė rankas.

Džesė susinervino. Ar ji padarė ką nors labai baisaus, kad jis buvo... nepatenkintas?

Pabandė dar kartą:

- Aš Džesika Blandon.

Ištiesė ranką ir nusišypsojo.

Vyras rankos nepaspaudė. Tamsios akys nužiūrėjo ją nuo galvos iki kojų, Džesė pasijuto... netinkama. Vienas vyro antakis šiek tiek pakilo, lyg klausiamai. Ji atlaikė žvilgsnį ir pasiryžo nesigūžti. Jei vyras siekia įbauginti, jam nepavyks. Nors jo manieros siaubingos, Džesė neįjautė nė menkiausios grėsmės.

Suprato, kad šis šuo loja, bet nekanda. Neįpažįstamojo žvilgsnyje buvo kažkas, ką Džesė

suprato. Vyras norėjo likti vienas.

Neseniai Džesė jautėsi taip pat, todėl tik nuleido ranką ir susimąstė, ką slepia barzda, ilgi plaukai ir niūri išvaizda.

- Na, panele Blandon, jūs esate privačioje valdoje. Paprašysiu ištrinti tas nuotraukas iš fotoaparato ir grįžti ten, iš kur atėjote.

Džesė prasižiojo. Jis tikrai žada priversti ją ištrinti nuotraukas? Ji užsimerkė ir susiraukė.

- Ar išties būtina? Juk švyturys nėra kokias nors amžiaus paslaptis.

- Tai mano švyturys mano žemėje ir nenoriu, kad turėtumėte jo nuotraukų. - Vyras įkišo ranką į kišenę ir išsiėmė mobilųjį telefoną. - Ištrinkite jas arba aš skambinu ir kviečiu policiją.

Dabar jis elgėsi visai neprotingai, Džesės smalsumas ar užuojauta dingo.

- Galėčiau nusifotografuoti jo fone. O gal ketinate mane sulaikyti?

Ji pakėlė smakrą, pažvelgė vyrui į akis. Ten kažkas liepsnojo, jai išilgai stuburo nubėgo nerimas. Ne baimė. Tik nuojauta. Ponas Atsiskyrelis buvo paslaptingas ir gana patrauklus, kad ir kaip stengėsi slėptis už skurdžios išvaizdos. Džesei jis atrodė tarsi pažįstamas, bet

negalėjo suprasti kodėl. Vyro žvilgsnis nukrypo į jos lūpas, tada vėl į akis, ir jis pirmą kartą šyptelėjo.

- Sėkmės, - palinkėjo. - Žinau jūsų pavardę ir tai, kad gyvenate „Tilvikų laukymėje“. Nesunku pasakyti KKR 1, kur ieškoti.

Jis tikrai kvies kalnų policiją. Dėl kelių kvailų nuotraukų. Džesė pakėlė fotoaparata ir dėbtelėjo į vyrą.

- Gerai. Ištrinsiu tas prakeiktas nuotraukas.

Širdis plyšo tai sakant. Džesei tų nuotraukų reikėjo. Tai buvo pirma įkvėpimo akimirka per dvejus metus... po galais.

Džesė atlaikė jo žvilgsnį, apėmė nuo jauti, kad jis nejuokauja.

- Galite tiesiog duoti man atminties kortelę.

- Kažin. Kai čia atėjau, ji nebuvo tuščia. Ištrinsiu tas nuotraukas, kurias tik ką padariau, bet ne daugiau. O jūs esate kvailys.

Vyras gūžtelėjo.

- Yra ir prasčiau išvadinę.

Džesika įjungė peržiūros režimą ir nusivylusi pradėjo trinti gražias nuotraukas, o mintyse

---

¹ Kanados karališkoji raitoji policija (vert. past.).

iškoneveikė jį riebesniais žodeliais. Nepažįstamasis elgėsi visai nelogiškai. Džesika pagalvojo, kad gal reikėtų pasilikti vieną ar dvi nuotraukas, bandyti nuo jo nuslėpti, bet nusprendė, kad neverta tiek vargti. Jai pakėlus akis jis ištiesė ranką.

- O, šventas Petrai, - sumurmėjo ji ir nusiėmusi dirželį nuo kaklo padavė fotoaparatai jam į rankas.

Peržvelgęs neištrintas nuotraukas jis atrodė patenkintas ir grąžino fotoaparatai.

- Ačiū. Dabar galite eiti sau.

Jos skruostai suliepsnojo, kad buvo taip lengvai išvaryta. Niršdama įsikišo fotoaparatai į krepšį. Vyras nė nepasakė savo vardo, nors Džesė prisistatė.

Pažiūrėjo jam į akis.

- Beje, nebūtina būti tokiam šiurkščiam.

Tada praėjo pro jį. Buvo vos už kelių pėdų, kai pamanė išgirdusi jį sakant:

- Taip, būtina.

Tačiau kai pažvelgė per petį, vyras stovėjo nugara į ją ir žiūrėjo į jūrą.

Džesė nuskubėjo toliau, bet užlipusi į kalvą grįžtelėjo atgal. Jis vis dar stovėjo toje pačioje vietoje, atrodė piktas, vienišas ir sutrikęs.

Ji pasiėmė fotoaparataž ir skubiai vieną kartą nufotografavo, tada nukurnėjo prie vartų.

* * *

Brenas pajuto, kad jos tikrai nebėra, ir tyliai atsiduso.

Vienatvė. Jis troško tik vienatvės. Kad žmonės paliktų jį ramybėje. Mėnesiai apsimetinėjimo Niujorke padarė savo. Jis skendo sielvarste, tik retkarčiais geriausi draugai Koulas ir Džeremis jį ištraukdavo. Netgi pasitaikė, kai jis šypsojosi ir juokėsi. Bet tada jis grįždavo namo, prisimindavo gyvenimą, ant kurio slenksčio kitados buvo, ir palūždavo. Kiekvieną. Kartą.

Pradėjęs gydytis alkoholiu, suprato, kad reikia ką nors keisti. Iš pradžių gerdavo tik alų, o, pasak močiutės, „jei geri alų, tai ne alkoholizmas“. Ilgą laiką dėl perdėto mėgavimosi alkoholiu taip ir teisinosi. Bet kai griebėsi viskio ar bet kokio kito alkoholio, suprato, kad turi bėdų. Teko parduoti namą iš rudo akmens ir bėgti nuo persekiojančių priminimų. Susiimti.

Dženė baisiai supykta sužinojusi, kad norėdamas ištvirti jis griebėsi alkoholio. Todėl Brenas išmetė visus gėrimus....